

ОГЛЕДАЛОТО НА АНГЕЛИТЕ

Мили приятели!

Живеем в тъжно и зло време, когато сърцата на всички ни са подложени на голям стрес и напрежение, на омерзение и угнетяване, на скръб и отчаяние. По един или друг начин хората се борят, за да превъзмогнат злото. С едни или други способности човеците се опитват да изявят своя протест срещу статуквото. Но това нито е лесно, нито се удава на всеки. Защото прилича на примера да се опиташ да разбиеш с главата си една твърда скала, без да си сигурен ти ли ще нараниш нея или тя тебе.

Днес се замислих върху думите на нашия Господ и Спасител за **"окото, което е светило на тялото"**, тъй че ако е здраво - тялото да е осветено, а ако е болнаво - тялото да бъде помрачено. И тогава фокусът върху разсъждението ми се промени под друг ъгъл, а именно:

Какво разболява окото ни, за да е болнаво, или какво го осветява - за да е здраво?

Вярвам, всички разбирате, че думите на Господ са духовни и когато Той ни говори за **"окото"**, няма предвид анатомичния орган на зрението, но погледът на сърцето, сиреч вътрешния ни мироглед и светоусещане. Или с едно изречение:

Начинът, по който възприемаме света.

Докато размишлявах над Господните думи, в душата ми се изсипа една поучителна история, сякаш, че не разсъждавах, а гледах кратък филм. Всъщност - точната дума е видение и то няма нищо общо с въображението или представата. И в края на тази история аз вече имах най-вярното заглавие, с което да я кръстя, а именно:

Огледалото на ангелите!

Заредете се с малко търпение и чуйте тази история, приятели! Защото тя ще направи окото ви здраво и цялото ви тяло осветено!

А ето я самата нея:

Един човек закъсал твърде много за пари, а повече не можел да поиска от никой в малкото селце, където живеел, защото бил длъжник на всички, без да им е върнал предишните заеми. Останал едва с няколко

монети в джоба си, той се решил на последния отчаян ход, а именно - да отиде в големия град, където живеел негов скъп приятел от детските години. Той не просто живеел в града, но твърде много забогатял с бизнеса си и станал един от големците и ВИП-персоните.

"Какво пък? Ще отида при него! Защото той ми е много скъп приятел и аз съм делил с него всяко парче хляб, всеки резен домати и всяка буца сирене! А сега той е толкова богат, че само трохиците да си измете от покривката, за да ми ги даде, и аз ще си върна всичките дългове, и ще стъпя здраво на краката си!" - ето така си мислел обнадежденият несретник, докато давал последните си пари за автобуса до града. Така, след едно кратко пътуване, нашият герой пристигнал в града, като попитал първия минувач за адреса на богатия си приятел. А човекът като вдигнал ръка и посочил най-високата сграда в неоновите светлини и реклами, му казал:

"Ето в този блок живее твоят приятел! Той е негов собственик!"

Очите на бедняка светнали от радост и той се затичал да стигне до високия блок. А когато се качил на стълбите и отворил вратата, във фойето го посрещнал служител от охраната, който го спрял категорично, казвайки:

"Напуснете веднага сградата! Това е частна собственост и вие най-вероятно сте я сбъркали с близкия хотел!"

"Не, не съм я сбъркал, господине! На точното място съм дошъл! Тук живее моят най-скъп приятел в живота ми! Само му съобщете за мен и недоразумението ще отпадне!"

Така несретникът казал името и адреса си, а служителят от охраната моментално позвънил от мобилния си телефон на богатата, като му казал името на човека и селото, от което пристигал. А след това, получил точни инструкции, се обърнал към нашия беден герой, като му казал:

"Имате грешка, защото нашият управител не ви познава и сега вашето присъствие в тази сграда вече е нежелателно!"

"Ама как така?" - извикал в недоумение несретникът:

"Той е моят най-скъп приятел от детинство! Ето, дори от онзи представителен портрет в златна рамка над мраморните стълби мога да го

позная! Не ме спирайте! Аз на всяка цена трябва да го видя, защото животът ми се срутва в пълно разорение! Пуснете ме! Или поне още веднъж му се обадете! Може би не ви е чул добре или не е разбрал, че го търси най-скъпият му и верен приятел! Моля ви, господине! Моля ви!"

Готов да избута несретника, но виждайки треперещите му ръце и насълзените му очи, човекът от охраната отново се обади на богаташа, като му казал:

"Този натрапник във фоайето настоятелно твърди, че е ваш приятел! Какво ще решите за него? Ще го приемете ли или да го разкарам от сградата ви?"

Чул инструкциите от телефона, охранителят се приближил до нашия несретник, и като сграбчил грубо яката на вехтото му сако, натиснал надолу главата му, като го избутал до стълбите, а след това грубо го блъснал, казвайки му:

"Повече недей влиза тук, защото следващият път ще отнесеш як тупаник!"

Залитайки на стълбите и препъвайки се в тях, несретникът паднал и си разбил челото, а от прекатурването се охлузили ръцете му и изпукали ребрата му. Охкайки и невярвайки на злощастното развитие, той заплакал от страшното наскърбяване, като едвам успял да вдигне очи към небето, казвайки:

"Боже, ако ме виждаш и чуваш, вземи живота ми, защото мрак ме поглъща и черна мъка души сърцето ми! Как можа да ме изхвърли моя най-скъп и верен приятел? Как изобщо не си спомни за мене? Дай ми отговор или ме убий на място, защото не виждам смисъл да живея!"

Докато несретникът ридаел горчиво, над свитото му на две тяло долетял ангел. И като докоснал със състрадание ридаещият, властно му казал:

"Защо се сети за Бог след скъпия си приятел? Не трябваше ли да поставиш Него преди този, който съкруши сърцето ти? И докога ще ридаеш в мрака, който те поглъща?"

Невярващ, че е получил отговор на молитвата си, несретникът едвам успял да каже:

"Ах, Божий вестителю! Кой съм аз, та да гледа Бог на мене, когато има много по-достойни пред очите му. Хем по-достойни, хем по близко до Него! Защото аз сега ридая в болките си, изхвърлен на стълбите пред тази висока сграда, а моят приятел пие изискания си коктейл на терасата на последния етаж! Не е ли така? Не е ли вярно?"

Ангелът тъжно се усмихнал на несретника, а след това му казал:

"Окото ти не е здраво и затова тялото ти е помрачено и мрак те поглъща! Но Бог ме прати при теб, за да ти дам да погледнеш на този свят с огледалото, през което гледаме ние, ангелите!"

"Ами дай ми тогава да погледна и аз през това огледало!" - извикал нашият герой, а ангелът му отговорил, казвайки:

"Това огледало не се дава току-така на всеки поискал го човек! За него се плаща цена! И тази цена винаги се плаща от очите, които искат да се просветят!"

"Ще платят ли твоите очи цената, несретнико?"

Човекът погледнал просълзен към ангела, като му казал:

"Да ослепея ли иска Бог? Да ми вземе едничкия поглед ли! Ами, вземи го Божий ангеле! Защото и без друго от мрака скоро ще ослепея!" - ето така нареждал думите си нашият герой, а от очите му вече се търкаляли сълзи. А тогава ангелът извадил златна чаша, като уловил в нея две от сълзите на несретника. А после му казал:

"Сълзи за сълзи, възлюбен от Христа страдалецо! Защото Божиите сълзи сътворяват огледалото на ангелите!"

Миг след думите на ангела рукнал силен дъжд, който заплющял върху несретника, докато го направил да прогизне от Божиите сълзи. А тогава ангелът го възправил на нозете му, като му казал:

"Виж сега как под нозете ти се яви огледалото на ангелите! Защото ти стъпваш в него!"

Погледнал нашият герой и що да види - нозете му стояли в локва, която се образувала от проливния дъжд. А тогава Божият вестител посочил с крилото си повърхността на огледалото, като му казал:

"Виж високата сграда на твоя поругател, който те изхвърли като мръсна дрипа! Къде се намира тя в огледалото - под тебе или над тебе?"

"Под мене е, Божий ангеле!"

"Кой тогава е по-близо до Бога? Ти ли, който гледаш сградата отгоре, или онзи, който пие коктейла си в терасата най-отдолу?"

"Аз, разбира се! Но не е ли това огледало просто отражение, каквото имат всички други огледала!"

"Не, страдалецо! Това огледало е разделителна линия от Свят Дух! Тъй щото светът, за който си мислиш, че е отгоре, над огледалото, е всъщност отдолу, под него! А това е така, защото светът нито иска, нито може да отразява Божиата Светлина! И затова е затворен под мрак - за да лежи в лукавия! А ти сега виж и прецени къде е сърцето ти! От тази страна на огледалото, откъдето гледаш Божиите сълзи, проляти за теб и злостраданието ти, или от другата страна, където хората се взират в долното, което смятат за горно?"

Докато гледал ангелското огледало, несретникът усетил как очите му се пълнят със Свята Светлина. Затова, като прегърнал Небесния вестител, вдигнал очи към Небето, като извикал:

"Благодаря Ти Небесни Боже, че сълзите Ти просветиха сърцето ми, и Ти ми даде да прогледна в огледалото на ангелите! За да видя, че всичко в този свят е лукаво преобърнато! Защото наистина в него горното е долно, а долното е горно! И тези, които в света са най-горе, чегъртат с главите си дълбините на ада, а тези, които са най-долу, са на един дъх и на една сълза от обръщането към Светлината Ти и проглеждането в ангелското огледало!"

Ето това е историята, която Господ ми даде за вас, приятели!

Вие изберете кое да е горно и кое долно в живота ви!

Аз само ви помогнах с едно видение, което получих днес! Видението за ангелското огледало, което Святата и Свещена Библия подкрепя с думите на Господ Исус Христос към **"горните"** на този свят:

"Вие сте, които се показвате праведни пред човеците; но Бог знае сърцата ви; защото онова, което се цени високо между човеците, е мерзост пред Бога..." (Лука 16:15)

Амин и Амин!